

Ագդարարություն Trumpet's Sound **փող**

48-րդ ՏԱՐԻ, ԱՄՏՐԱԽԻ
ՅՈՒՆԻՈՒՐ - ՓԵՏՐՈՒՐ 2017

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ ՓՈՎ»
երկամսյա հոգեւոր թերթ

Պատասխանատու խմբագիր՝
հովիւ Հրաչ Գույումճեան

ACM AUSTRALIA
PO BOX 1593,
CHATSWOOD NSW 2057
EMAIL: hkiujian@acmaust.org
URL: www.acmaust.org

Բովանդակություն

Հարցեր, որ մարդիկ միշտ կուտան . . 3

Հովիւ Հրաչ Գույումճեան

Վարժուէ՛, եւ ոչ թէ փորձէ 5

Անն-Մարկրէտ Յովսէփեան

Չաքարիայի թերահաւատութիւնը . . 6

Տոն Սրորմըր

Ինչպիսի՞ փոփոխութիւններ կ'ակընկալուին այն անձէն, ով կ'ապաշխարէ եւ Յիսուսին կ'ընդունի որպէս Տէր . . 9

Արիւն Գույումճեան

Փոխուած ու դարձեալ փոխուող . . . 11

Ռէքս Տիրլալ

Այսքան ժամանակ ձեզի հետ եմ . . . 13

Վարդան Սարգիսեան

Ցուցատախտակը 16

Ընկերուած

Կազմի նկարը «ԱՍՄ» միախոնարական խումբի կողմէն, 2015թ.

Փառք կուտանք Տէրոջը՝

1. 2016 թ.-ի Իր ամէն օրհնութիւններուն համար
2. որ օգնեց մեր հիւանդներուն եւ կարիքաւորներուն
3. որ ապահովեց կարիքաւորներուն ձմեռուայ վառելափայտի ծախսերը
4. պատանեաց եւ երիտասարդաց ծառայութիւններուն համար
5. մեր Սուրբգրոց սերտողութեան խմբակներուն համար
6. «Ազդարարութեան փող» թերթի տարածման համար
7. մանուկներուն ծառայութեան համար

Կ'աղօթենք՝

1. 2017 թ.-ի մեր պետքերուն համար
2. օրհնութեան անձրեւներուն համար
3. մեր ծառայակիցներուն ապահովութեան համար
4. «ԱՍՄ»-ի աւետարանչատան շէնքի նորոգման ծախսերուն համար (Կիւմրի)

Հարցեր, որ մարդիկ միշտ կուտան

1. Ինչո՞ւ աշխարհը այսքան չար է:

Աստուած ամէն բան կատարեալ ստեղծեց՝ հրեշտակները, կենդանիները, երկինքը, բոյսերը, ծովային կենդանիները, թռչունները, Ադամն ու Եւան... Աստուած մարդուն հնարաւոր ամենագեղեցիկ վայրին մէջ դրաւ՝ Եդեմական պարտէզը: Մարդը մեղանչեց Աստուծոյ դէմ: Մեղքի վարձքը մահ է: Անկումէն ետք Աստուած անոնց դրախտէն դուրս հանեց: Այս աշխարհը մեր հանգստեան տունը չէ, այս մեր երկինքը չէ, հապա մեզ դէպի յաւիտենականութիւն տանող ճամբան (Ծննդոց 1-3 գլուխներ):

2. Ինչո՞ւ մարդիկ այսքան չար են:

Մենք պէտք է ընդունինք այն ինչ Աստուածաշունչը կը սորվեցնէ թէ «ամէնքը մեղք գործեցին եւ Աստուծոյ փառքէն պակսեցան» (Հռովմ. 3:23): Մեր մէջ բարի բան չկայ: Հին Կտակարանը շատ յստակ կ'ընէ, որ նոյնիսկ մէկ անձ չեղաւ ով կարողացաւ Աստուծոյ պատուիրանները պահել, ոչ ոք չկարողացաւ Աստուծոյ հաւատարիմ մնալ: Այնուամենայնիւ Աստուած միշտ մարդկանց Իր ձեռքը մեկնեց՝ ուղղարկելով մարգարէներ, Իր Խօսքը..., սակայն մեր մեղաւոր բնոյթը մնաց նոյնը՝ ատող, ազահ, նախանձոտ, վրէժխնդիր, հպարտ, խռովարար...

3. Ո՞ր է Աստուած:

Աստուած միշտ այնտեղ է եւ կը գտնուի բոլոր անոնց կողմէ ովքեր զինք կը փնտռեն: Տէրոջը աչքերը միշտ մեր վրայ են եւ Ինքը պիտի պարգեւատրէ իւրաքանչիւրին իր գործի համաձայն՝ բարի թէ չար: Մենք գիտենք Աստուծոյ չափանիշը՝ Աստուածաշունչը, Անոր պատուիրանքներն ու օրէնքները յայտնի են մեզ բոլորիս: Ո՞ր է Աստուած. «Ահա ամէն օր ես ձեզի հետ եմ, մինչեւ աշխարհիս վերջը» (Մատթ. 28:20):

4. Ովքե՞ր պիտի պատժուին:

Ամբարիշտն ու մեղաւորը եւ բոլոր անոնք որոնք մերժեցին Քրիստոսին: Բաւարար չէ Քրիստոսի մասին իմանալը, այլ մեղքերէդ ապաշխարելով, մեղքերուդ թողութեան համար Իրեն դիմես ըսելով. «Տէ՛ր, մեղանչեցի, ներէ ինձի»: Խաչի վրայի աւագակը այդպէս աղաղակեց ըսելով. «Տէ՛ր, յիշէ՛ զիս, երբ Զու թագաւորութիւնովդ գաս» (Դուկ. 23:43, Յովհ. 3:16):

5. Ինչո՞ւ այսքան ցաւ կայ:

Երբեմն ցաւը մեզ Աստուծոյ կը մօտեցնէ: Երբեմն այն կուգայ որպէս զգուշացում մը, որ արթուն ու զգաստ ըլլանք: Երբեմն այն կ'օգնէ մեզ, որպէսզի երկնաւոր բաները փնտռենք: Յիսուսը միակ անձն է, որմէ կրնանք օգնութիւն ստանալ: Յիշէք որ Ան թոյլ չի տար, որ մենք մեր ուժէն աւելի փորձուինք, Ան մեր բարի Հովիւն է: (Մատթէոս 18:12-14, Յովհաննոս 16:33, 9:1-3):

6. Ովքե՞ր պիտի փրկուին:

Բոլոր անոնք որոնք Յիսուսին կը դիմեն ապաշխարութեամբ ու հաւատքով: «Ուրիշ մէկով փրկութիւն չկայ. վասն զի անկէ զատ ուրիշ անուն մը չկայ երկնքի տակ՝ մարդոց մէջ տրուած, որով կարող ըլլանք փրկուիլ» (Գործք 4:12, 2:38, Մատթ. 18:2-4):

7. Ե՞րբ պիտի ըլլայ աշխարհի վերջը:

Բայց ինչո՞ւ աշխարհը վերջ պիտի ունենայ: Քանի որ Աստուած նոր երկինք ու նոր երկիր պիտի ստեղծէ, քանի որ հիմերն անցան եւ ահա ամէն բան նոր եղաւ: Յափշտակութիւնը տեղի պիտի ունենայ եւ շատեր պիտի յափշտակուին ու Տիրոջը դիմաւորեն ամպերու մէջ: Ոչ ոք չի գիտեր ժամն ու ժամանակը, բայց միայն Հայրը: (Դուկ. 17:34, Մարկ. 13:32, Յայտն. 21:1):

Իմ հարցս քեզի, արդե՞ս պատրաստ ես Արարիչդ դիմաւորելու այսօր: Ապաշխարէ ու մկրտուէ Հօր, Որդու եւ Սուրբ Հոգիի անունով:

Հ. Գ.

Վարժուէ՛, եւ ոչ թէ փորձէ

Կեանքիս մեծ մասը ծախսած եմ լաւ քրիստոնեայ դառնալու փորձով: Փորձած եմ ըլլալ այն անձը, որը կը պատկերացնէի թէ պետք է ըլլամ, սակայն ետ նայելով կը տեսնեմ թէ դեռ շատ ընելիք ունիմ: Ասիկա պայքար մըն է, որը կարծես թէ տարածուած երեւոյթ մըն է քրիստոնեաներու մեծամասնութեան մէջ: Սակայն ո՞րն էր ըրած սը-խալս: Ինչո՞ւ համար այդքան շատ հաւատացեալներ կը զգան թէ մըշ-տապէս պետք է բարեփոխուին եւ փորձեն աւելի լաւ դառնալ:

Ես վերջապէս սորվեցայ, որ ջանադրաբար փորձելը, ըստ էութեան, հակառակն էր այն բանին ինչը իսկութեան մէջ պէտք է ընէի: Փորձե-լը կ'ենթադրէ նուազագոյն ջանքով եւ նուիրումով տեսնելու բան մը ընել: Այն կը պահանջէ ցանկութեան փոքր նշոյլ մը: Փորձելը կ'ենթադրէ, որ դուն ինչ որ բան մը յաջողցնելու համար ամենաչնչին ջանքը գործադ-րես, սակայն անպայմանօրէն չի նշանակել որ կատարելապէս վճռա-կան ես այն յաջողութեան հասցնելու համար:

Աստուածաշունչը ոչ մէկ տեղ չի պատուիրէր մեզ, որ պարզապէս փորձենք լաւ քրիստոնեայ դառնալ: Պօղոսը Տիմոթէոսին յանձնարա-րեց, որ իր անձը վարժեցնէր աստուածապաշտութեան մէջ (Ա Տիմ. 4:7): Աստուծոյ Խօսքը «վարժուիլ» բառը յաճախ կ'օգտագործէ: Եբրայե-ցիս 12:11-ի մէջ կը կարդանք. «Յիրաւի ամէն խրատ նոյն ատեն ուրա-խարար չի թուիր, հապա տրտմարար, բայց ետքը արդարութեան խա-ղաղարար պտուղը կը հատուցանէ անով վարժուողներուն»:

Պատրաստութիւն, վարժութիւն, նուիրումութիւն, գոհողութիւն... Ա-սոնք այնպիսի բառեր են, որոնք մեզ ջղագրգիռ կը դարձնեն: Ասոնց մասին երբեմն կը մտածենք թէ համահունչ չեն մեր միւս սիրելի բա-ռերուն, որոնցմէ են՝ սէրը, շնորհքը, ողորմութիւնը, համբերութիւնը...

Սակայն, մենք գիտենք, որ առանց վարժութեան ձախողութիւնը անխուսափելի է: Զինուորները, մարզիկները, երաժիշտները եւ նոյն-իսկ գործարար մարդիկ պէտք է զանազան վարժութիւններ կատարեն, որպէսզի իրենց սորված գիտելիքները գործնականի վերածեն: Ձութա-կահարները համերգի ժամանակ չեն փորձէր ջութակը նուագել: Վա-

գործները չեն փորձէր յաղթել վազքի մրցոյթներու ժամանակ: Անոնք կը պատրաստուին այդ օրուան համար, անհամար ժամեր կը վարժուին եւ կը կատարեն անհրաժեշտ զոհողութիւնները իրենց նպատակին հասնելու համար:

Թրավիս Ռոպերտսոնը, Քալիֆորնիոյ անշարժ գոյքի եւ պիզնեսի ռազմագէտը ըսած է. «Վարժութիւնը գործողութիւններու ծրագիր կը պահանջէ: Վարժութիւնը այդ ծրագրի հանդէպ նուիրումութիւն կը պահանջէ: Վարժութիւնը մտածելակերպի տեղաշարժ կը պահանջէ: Վարժութիւնը հաշուետւութիւն կը պահանջէ: Վարժութիւնը փորձագիտական օգնութիւն կը պահանջէ»:

Այսպիսով, մեր անձերը ինչպէ՞ս վարժեցնենք աստուածապաշտութեան: Աղօթքը եւ Աստուածաշունչի ուսումնասիրութիւնը հիմնական բաղադրիչներն են, սակայն մենք նաեւ պէտք է երկրպագենք, հաւատարմօրէն ծառայենք եւ հաղորդակցութիւն ունենաք հաւատակիցներու հետ: Վարժուէ՛, եւ ոչ թէ փորձէ:

ԱՆՆ-Մարկարէտ Յովսէփեան

Զաքարիայի թերահաւատութիւնը

Կարդացէ՛ք Ղուկաս 1:5-25

Սեպտեմբեր - Հոկտեմբեր 2016 թ-ի թողարկման մէջ ինքներս մեզ հարցուցինք թէ որքանո՞վ հետեւողական ենք մեր աղօթքներուն մէջ: Այժմ աւելի պիտի մտածենք Զաքարիայի արձագանքի մասին, որն ուղղուած էր հրեշտակի պատգամին:

Երբ հրեշտակը յայտարարեց, որ Զաքարիայի աղօթքը լսուած էր եւ որ ան որդի մը պիտի ունենար, քահանան ամենեւին պատրաստ չէր նման պատգամ մը լսելու: Ան հրեշտակին հարցուց. «Ինչո՞վ գիտնամ այդ բանը, որովհետեւ ես ծեր եմ ու իմ կինս իր օրերը անցուցած է»։ Այս հարցի արմատը անհաւատութիւնն էր, անհաւատութիւն, որը կործանեց իր կեանքի կարեւոր օրը, եւ զինք համր դարձուց՝ մինչեւ արուզաւակի ծնունդը:

Չաքարիան իրավիճակին կը նայէր զուտ մարդկային տեսանկյունէն: Չհաւատալու արդարացում կա՞ր արդեօք: Եթէ պարզապէս մտաբերէր իր ազգի պատմութիւնը, պիտի յիշէր որ ժամանակին Աբրահամն ալ նման իրավիճակի մէջ յայտնուած էր: Աբրահամ՝ 100 եւ Սառա՝ 90 տարեկան էին: Հաւանաբար Աբրահամն ու Սառան աւելի քիչ հաւանութիւն ունէին սերունդ մը ունենալու, քան Չաքարիան ու Եղիսաբէթը: Թերեւս Չաքարիան դադրած էր զաւակի խնդրանքով աղօթելը, բայց ան պէտք էր սորվեր, որ Աստուծոյ մօտ անհմարին բան չկայ:

Իհարկէ, կարող են իրավիճակներ ըլլալ, երբ ճիշտ է աղօթքը դադրեցնելը: Պօղոսը մարմնի խայթոցի պատճառաւ երեք անգամ խնդրեց Աստուծոյ, որ հեռացնէ այն, սակայն Աստուծոյ պատասխանը այն էր, որ Իր շնորհքը բաւարար էր Պօղոսի համար: Ան պէտք էր այդ խրնդրանքով աղօթելը դադրեցնէր եւ Աստուծոյ ապաւինէր իր բոլոր կարիքները ապահովելու համար: Սա մեզի նոյնպէս կրնայ պատահիլ: Աստուած մեզի կրնայ յստակ ընել, որ այլեւս պէտք չէ շարունակենք աղօթել մեր ուզածը ստանալու համար, այլ պէտք է Իրեն վստահինք, որ պէսզի Իր անունը փառատրուի եւ մեզ օրհնութիւն ըլլայ:

Չաքարիայի հարցը ցոյց տուաւ, որ ինք չհաւատաց հրեշտակին: Իր հարցը եւ քիչ աւելի ուշ Մարիամի տուած հարցը էապէս կը տարբերուէին իրարմէ: Մարիամի հարցը կը վերաբերէր, թէ ինչպէս կրնար որդի ծնանիլ, քանի դեռ կոյս էր, սակայն ան պատրաստ էր Տէրոջը աղախինը ըլլալու: Հարց տալը սխալ չէ: Մտածեցէ՛ք Յովհաննէս Սկրտչի մասին: Երբ բանտարկուած էր, ան կասկածներ ունեցաւ թէ արդեօ՞ք Յիսուսը Մեսիան էր: Ան իր աշակերտներէն երկուքը դրկեց Տէրոջը հարցնելու «Դու՞ն ա՞ն ես, որ գալու էր, թէ ուրիշի մը սպասենք» (Մատթ. 11:3): Տէր Յիսուսը քաղցրութեամբ պատասխանեց Սկրտչի հարցին: Սխալ չէ հարցեր տալ այն բաների շուրջ, որ չենք հասկնար, այնուամենայնիւ Չաքարիայի խնդիրը անհաւատութիւնն էր:

Չաքարիան իր անհաւատութեանը համար համրութեամբ պատժուեցաւ, ան չկարողացաւ խօսիլ, մինչեւ որ Աստուծոյ խոստումը իրականացաւ: Մենք կարող ենք նաեւ հարց տալ, թէ արդեօ՞ք Չաքարիան նաեւ խուլ դարձաւ, քանի որ երբ Յովհաննէս թլփատուեցաւ մարդիկ ստիպուած էին ձեռքի շարժումներով խօսիլ Չաքարիայի հետ, որպէսզի պարզեն որդու անունը: Պատիժի մէջ նաեւ կար ամօթի գործոնը:

Համր քահանան չէր կրնար ծառայութիւն կատարել: Մտածեցէ՛ք իր խնդրի մասին, երբ փորձէր Թուոց 6:24-26-ի խօսքերով հաւաքուած ժողովուրդին Տէրոջը անունով օրհնել: Իր ձեռքերը օդը պիտի բարձրացնէր, բայց բերնէն ոչ մէկ խօսք դուրս պիտի չգար: Համր քահանայ, ասկէ աւելի գէշ ճակատագիր անհմար է պատկերացնել Չաքարիայի համար:

Այսուամենայնիւ, եկէ՛ք դիտարկենք Աստուծոյ կարեկցանքն ու հաւատարմութիւնը: Քահանայի անհաւատութիւնը լրացուցիչ պատիժներ չբերաւ: Աստուած չեղեալ չհամարեց որդիի խոստումը: Մենք այս բանէն կը քաջալերուինք, քանի որ «Աստուծոյ պարգեւներն ու կոչումը առանց գոջալու են» (Հռովմ. 11:29): Այն ինչ Աստուած խոստացաւ ընել պիտի կատարէ ալ: Մեր անհաւատարմութիւնը կարող է նշանակել օրհնութեան կորուստ, սակայն այդ չի նշանակէր, Աստուծոյ խոստացած բոլոր բարի բաների խափանումը: Բոլոր անոնք որոնք հաւատացին պիտի փրկուին, սակայն ոմանք պիտի չստանան այն պարգեւները որոնք կարող էին ստանալ. անոնք պիտի փրկուին, սակայն իբր թէ կրակի մէջէն անցած (Ա Կորնթ. 3:15):

Չաքարիայի պատմութիւնը արդիական է: Երբեւէ աղօթքի խընդրանքով դիմա՞ծ ենք Աստուծոյ ու մտահոգուած, թէ արդեօ՞ք Ան պիտի պատասխանէ մեզ: Արդեօ՞ք կը շարունակենք աղօթելը: Մտածեցէ՛ք կեանքի մէջ հանդիպած իրական իրավիճակներու մասին: Երիտասարդ քրիստոնէայ տղան կամ աղջիկը կեանքի ընկեր կը փրնտռեն, ժամանակը կ'անցնի, սակայն ոչ մէկ պատասխան: Կամ պատկերացուցէ՛ք գործազուրկ անձի մը ով աշխատանք կը փնտռէ, բայց մէկ ուրիշը կը ստանայ այդ աշխատանքը: Մէկ ուրիշը կը ձգտի առողջ ըլլալ, սակայն կը թուլնայ...: Իւրաքանչիւր դէպքի մէջ մարդիկ աղօթեցին: Թերեւս կը սկսինք մտածել թէ արդեօ՞ք Աստուած կը լսէ մեր աղօթքները եւ կը մտահոգուի այն դժուարութիւններով, որոնց կը դիմակայենք:

Առնուազն երկու խնդիր կայ այստեղ: Կա՛մ Աստուծոյ հանդէպ մեր ունեցած հաւատքը պիտի կորսնցնենք եւ պիտի դադրինք Իրեն վստահիլ եւ Իրմէ կախեալ ըլլալ. կա՛մ ալ պիտի մեկուսանանք եւ ենթադրենք, որ լաւ բան մը մեզի հետ չի պատահիր:

Մենք պէտք է գիտակցինք, որ Աստուած մեզ համար ունի Իր յաւիտեանական նպատակները, եւ որ միայն Ան գիտէ մեր ապագան: Ան մեր խնդրանքները ատելի ուշ կարող է պատասխանել, կամ մեր խընդրածէն ատելի լաւ բան մը մեզի շնորհել: Իր ժամանակին Ան կուտայ այն, ինչը Իր փառքի եւ մեր օրհնութեան համար է:

Եկէ՛ք շարունակենք վստահիլ Իրեն եւ հաւատալ, որ Ան մեր աղօթքները կը պատասխանէ:

Տոն Սթոքմըր

Ինչպիսի՞ փոփոխութիւններ կ'ակնկալուին այն անձէն, ով կ'ապաշխարէ եւ Յիսուսին կ'ընդունի որպէս Տէր

Երբ որեւէ մէկը Տէրօջը կ'ընդունի, իր կեանքին մէջ փոփոխութիւն տեղի կ'ունենայ: Այն ոչ միայն հոգեւոր ոլորտի փոփոխութիւն է, այլ նաեւ անհատականութեան, վերաբերմունքի, կեցուածքի, լեզուի, մտքի եւ գործողութիւններու համընդհանուր յեղաշրջում մըն է:

Նախ պէտք է ըմբռնենք, թէ ինչ կը նշանակէ Տէրօջը ընդունիլ: Յիսուսին խնդրել մեր սրտին մէջ Իր տեղը գրաւել չի նշանակէր, որ Ան այժմ մեր սրտի փոքր հատուածը Իր սեփականութիւնը դարձուց, այլ որ մեր ամբողջ սիրտը Իրենը եղաւ: Մեր սրտի իւրաքանչիւր անկիւնը Իրեն կը պատկանի, եւ մենք ընդունուած ենք Իր ընտանիքին մէջ:

Յիսուսին ընդունելով հոգեւորապէս կը որդեգրուինք նոր ընտանիքի մը մէջ, եւ սա կը նշանակէ, որ մենք կը պատկանինք նոր Հօր մը: Ընտանեկան մթնոլորտի մէջ ծնած ու մեծցած զաւակներու բնատուրութիւնը էապէս ազդուած կ'ըլլայ անոնց ծնողներէն: Ասիկա գիտականօրէն ապացուցուած է: Հետեւաբար, Յիսուսի ընտանիքին մէջ մեծնալը կ'ենթադրէ, թէ մենք պէտք է որդեգրենք Անոր յատկանիշներն ու կենցաղավարութիւնը:

Քանի որ Յիսուսը սուրբ է եւ մաքուր, մենք, ովքեր ժամանակին մեղաւորներ էինք, այժմ պէտք է Յիսուսի բնատրութեան գիծերը արտացոլենք մեր կեանքին մէջ: Այս այսպէս պէտք է ըլլայ, քանի որ Աստուած մեզ Քրիստոսով սուրբ եւ մաքուր կը տեսնէ, Ան մեր մեղքերը ներած է եւ այժմ կը տեսնէ մեզ Յիսուսի կատարելութեամբ (Եփես. 4:24):

Մեղաւոր ու յանցաւոր ըլլալէ դէպի մաքրուած ու անմեղադրելի ըլլալու այս միտքը իսկապէս պէտք է, որ իր հետքը թողու մեր կեանքի իւրաքանչիւր ասպարէզին վրայ: Այս կը նշանակէ, որ մենք հիմա կը սիրենք մեր թշնամիներուն, կը յարգենք անոնց որոնք յարգանքի արժանի չեն, կը ներենք անոնց որոնք ներման արժանի չեն, հաւատք կ'ունենանք, նոյնիսկ այն ժամանակ, երբ ամէն ինչ անյոյս է, կը կարեկցինք կարիքատրներուն, Աւետարանը կը հռչակենք ամէն հնարաւոր առիթին եւ ամէն քանի մէջ մեր լաւագոյնը կ'ընենք Աստուծոյ փառքին համար (Կող. 3:23):

Բ Կորնթացիս 5:17-ը կ'ըսէ թէ, երբ Տէր Յիսուսին կ'ընդունինք, մենք նոր արարած մը կ'ըլլանք: Հոգեւոր փոփոխութիւնը մատնանշող ֆիզիքական որեւէ երեւոյթ չի երեւնար, սակայն մեր էութեան ամէն մի մասնիկը Քրիստոսով կը վերանորոգուի ու կը բարեփոխուի: Ասիկա մեզ կը փոխէ ներսէն դէպի դուրս: Մենք մեր կեանքին մէջ կը սկսինք զինք արտացոլել եւ Իր օրինակին հետեւիլ: Այս ամէնը կ'ընենք, քանի որ մեզ համար Անոր կատարած մեծ գոհողութիւնը հասկնալով, որեւէ այլ ընտրութեան տեղ չի մնար մեզ, հապա միայն՝ անընդհատ Իրեն փառք տալը (Ա Կորնթ. 10:31):

Հաշուի առնելով այս ճշմարտութիւնները, մենք վստահաբար կարող ենք ըսել, որ երբ կ'ապաշխարենք ու կը հետեւինք Յիսուսին որպէս Տէր, մեր մէջ ամէն ինչ կը փոխուի: Այս փոփոխութիւնը կ'ազդէ մեր ամէն մէկ մտքի, գործողութեան եւ խօսքի վրայ:

Արլին Գույուճեան

Փոխուած ու դարձեալ փոխուող

Ինծի հետաքրքիր է իմանալ, թէ երբեւէ վախցա՞ծ եք Պօղոս առաքելի հետեւեալ յայտարարութեամբ. «Եթէ մէկը Քրիստոսի մէջ է, անիկա նոր ստեղծուած մըն է: Հիները անցան եւ ահա ամէն բան նոր եղաւ» (Բ Կորնթ. 5:17): Իւրաքանչիւր անձ, ով պահ մը լրջութեամբ կը խորհի այս խօսքի շուրջ, կ'ընդունի թէ իր կեանքին մէջ եղած են պահեր, երբ հիմը կարծես թէ ամենեւին հեռացած չէ: Ըստ էութեան, այն ներկայ է: Կը թուայ թէ յաճախ նոր բնութիւնն է բացակայ, եւ ոչ թէ հինը:

Կը խորհիմք թէ, այս համարը երկար տարիներու ընթացքին օգտագործուած է սնուցանելու այն միտքը, թէ երբ մարդիկ քրիստոնեայ կը դառնան, անոնք մէկ գիշերուայ մէջ կը վերափոխուին եւ իրենց կեանքը ակնթարթօրէն կը նմանի Պօղոս առաքելի եւ մայր Թէրեզայի լաւագոյն յատկանիշներու համատեղ գոյակցութեանը: Ես կրնամ մտաբերել Կիրակնօրեայ դպրոցի որոշ երգեր, որոնք կարծես թէ այս կասկածելի վարդապետութեան համակիրները ըլլան: Սակայն մեզմէ անոնք որոնք իրական աշխարհի մէջ կը բնակին, կը գտնեն որ ընդհանուր առմամբ, այդ այդպէս չէ: Պօղոսը, ով յստակ եւ իրատեսական էր մարդկային բնութեան վերաբերեալ, անկասկած մտադրուած չէր, որ մենք իր խօսքէն հասկնալինք թէ այդ քաղցր երազանք մըն է, որուն ակնթարթօրէն կարող ենք տիրանալ:

Այս գաղափարի խնդիրն այն է, որ անիրատեսականօրէն կը բազմապատկէ մեր սպասելիքները միմյանց եւ ինքներս մեզ հանդէպ: Երբ որեւէ մէկը կը ձախողի վարուիլ այնպէս ինչպէս մենք կը պատկերացնէինք թէ «Քրիստոսով նոր ստեղծուած մը» պէտք է վարուէր, ապա կարծես թէ հիասթափութիւն կը վերապրինք եւ կը զարմանանք թէ ինչպէս կրնայ «Քրիստոսով նոր ստեղծուած մը» այդպէս վարուի: Այդ ատերածութեան ազդեցութիւնը իմանալու համար փորձէք խօսիլ նորադարձ երիտասարդ քրիստոնեայի մը հետ, ով արդէն հասցուցած է խորապէս ցաւ ապրիլ ու հիասթափուիլ հաւատքի մէջ տարեց քրիստոնեայի վարքին նայելու պատճառով: Կամ ի՞նչ ըսենք այն քրիստոնեայի մասին, ով կը մտածէ թէ, քանի որ նման ձեւով ձախողեցաւ, գուցէ

ամենեւին Քրիստոսով նոր արարած չէր եղած:

Ի՞նչը պիտի ըլլայ ակնկալիքներու մէջ չափազանց գաղափարապաշտական եւ ատոր զուգորդող խորը հիասթափութեան մեր արձագանքը: Մի գուցէ պէտք է այլ կերպ մտածենք, ըսելով թէ՝ եկէ՛ք վատը ակնկալենք եւ երբեք յուսախափութեան չենք մատնուիր: Թերեւս մենք մեզ այնպէս պէտք է վարժեցնենք, որ ձախորդութիւններու հետեւանքով գոյացած յուսախափութիւնները մեր մտքերը չկարողանան խռովեցնել եւ միեւնոյն ժամանակ կարողանանք հիանալ, եթէ որեւէ մէկը կարողանայ իր կեանքին մէջ Քրիստոսը արտացոլել: Բայց իհարկէ այդպէս ճիշտ չէ: Պօղոսը նոյնիսկ քայքայուող Կորնթացիներուն «Քրիստոս Յիսուսով սրբուածներ» կը կոչէ եւ «ոչ մէկ շնորհքով նուազներ»: Չեմ կարծէր թէ Պօղոսը հաճոյախօսութիւն կ'ըներ այստեղ: Որպէսզի կարողանանք աճել եւ գործել անկատար, սակայն փրկուած համայնքի մը մէջ, մենք պէտք է գտնենք հեռանկար մը, որը կ'օգնէ մեզ չճնշուիլ մարդկային ձախորդութիւններու ժամանակ, բայց այնուամենայնիւ երբեք չհաշտուիլ միջակութեան գաղափարով:

Նորէն ստեղծուած ըլլալու փոխաբերութիւնը ճիշտ տեղին է ընտրութեամբ: Նորածինի մէջ կը տեսնենք նոր ստեղծագործութիւն եւ նոր կեանք: Այն հարուստ է ներուժով: Սակայն իւրաքանչիւր ծնող գիտէ, որ մանկութենէն դէպի հասունութիւն այդ ճամբորդութեան ընթացքին կան բազմաթիւ քերթուած ծունկեր, որոնք պէտք է վիրակապուին, կան շատ թափթփած սենեակներ, որ պէտք է կարգի բերուին, եւ երբեմն հիւանդութիւններ, որոնք պէտք է բուժուին: Լաւ ծնողը ե՛ւ իրատես է ե՛ւ հեռատես: Ծնողի սրտին մէջ կայ սիրող ընդունելութիւն, թէ ինչպիսին է իր զաւակը, եւ նաեւ կայ այն տեսլականը, թէ ինչ կրնայ դառնալ եւ պէտք է դառնայ իր զաւակը ապագային: Այդ իմաստով, Պօղոսի մեկնաբանութիւնը նոր ստեղծուած ըլլալու կապակցութեամբ կատարելապէս կը համապատասխանէ այն ինչին ականատես եմ եկեղեցիիս մէջ եւ նաեւ իմ մէջ: Այն ինձ կը յիշեցնէ, որ ինչ որ նոր եւ հիանալի բան սկսած է կեանքիս մէջ, այն ինձ կը յիշեցնէ, որ ես եւ այն մարդիկ որոնք շուրջս են հարուստ են աստուածային ներուժով, բայց դեռ կատարեալ չեն, գործը աւարտին հասած չէ:

Քաղուածք՝ Ռէքս Տիրլափի
«Արդեօ՞ք Աստուած իսկապէս բարի է» գրքէն

ճանչնալու համար, ամուսիններ տարիներով կողք կողքի կ'ապրին ու դեռ իրար չեն ճանչնար»։ Մարդկայնօրէն այո, բայց ոչ այս պարագային։ Անոնք ամէն օր տեսան Յիսուսի սէրը մեղաւորի նկատմամբ, Անոր համբերութիւնն ու գութը, տեսան Անոր զօրութիւնն ու գերբնական հրաշքները, լսեցին Անոր ուսուցումները ու տեսան Անոր մաքուր կեանքը, ինչպէս Յովհաննէս կ'ըսէ իր առաջին նամակին մէջ. «Կենաց Բանին վրայով որ սկիզբէն էր, որու համար լսեցինք, զոր մեր աչքերով տեսանք, որու նայեցանք ու մեր ձեռքերը շօշափեցին...»։ Տէր Յիսուսին ճանչնալու համար բաւարար է մէկ հանդիպում, մէկ հպում, մէկ զրոյց ու Ան կարող է փոխել կեանքը, քանի որ մենք զինք կը ճանչնանք ոչ թէ որովհետեւ կարող ենք Աստուած ճանչնալ, հապա որովհետեւ Ինք Իր Անձը մեզ կը յայտնէ, իսկ Յիսուս Իր անձը աշակերտներուն բազում անգամներ յայտնած էր։

Հին Կտակարանին մէջ Աստուած հրաշքներով, մեծ հարուածներով ազատեց Իսրայէլին եգիպտոսի գերութենէն, 40 տարի կերակրեց անապատին մէջ, բժշկեց ու առաջնորդեց, բայց տակաւին մարդիկ զինք չճանչցան, չհաւատացին զինք, չնայած որ 40 տարիներ Աստուած իրենց հետ էր։ Ուրեմն տարին ընդհանրապէս նշանակութիւն չունի, կարեւորը մարդու սիրտն է։

Սիրելի՛ բարեկամ, ինչպիսի՞ն է քու վիճակդ այսօր։ Չեմ գիտեր քանի տարուայ հաւատացեալ ես, բայց արդեօ՞ք ճանչցար Քրիստոսին, արդեօ՞ք փորձութեան կամ դժուարութեան առջեւ երբ հանդիպիս, Տէրոջը կը շարունակե՞ս վստահիլ, կը հաւատա՞ս Իրեն, թե՞ կը մոռնաս այն բոլոր հրաշքները ու բարիքները որ Տէրը ըրած է կեանքիդ մէջ քեզ համար, քանի որ քեզ սիրեց։

Թէրեւս կեանքիդ տարիներուն մէջ երբեմն Իր հետ չեղար, հեռացար, բայց Ան տակաւին քեզ կ'ըսէ. «Այսքան ժամանակ ես քեզ հետ եմ...», ու ոչ միայն այսքան, Ան խոստացաւ ըսելով. «Ահա ամէն օր ես ձեզի հետ եմ մինչեւ աշխարհիս վերջը», նաեւ ըսաւ. «Բնաւ քեզ պիտի չթողում, ու բնաւ քեզ երեսէ պիտի չձգեմ»։ Ի՞նչ օրհնեալ Տէր ունինք։

Վարդան Սարգիսեան

այս հարցը տուած չէին ըլլար: Երկու գլուխ առաջ կը կարդանք, որ Տէրը արդեն ըսած էր. «Ան որ Ինծի կը հաւատայ, Ինծի չի հաւատար, հապա զիս դրկողին, եւ ան որ զիս կը տեսնէ, զիս դրկողը կը տեսնէ» (Յովհ. 12:44-45):

Արդեօ՞ք Յիսուսի սխալն էր որ աշակերտները 100%-ով զինք չհաւատացին, երբ այդ խօսքերը ըսաւ: Տէր Յիսուս յստակ ըսաւ թէ ով Իրեն տեսնէ, Հօրը տեսած կ'ըլլայ: Բայց եկէք չքարկոծենք Փիլիպպոսին ու Տասներկուքին եւ մեր մասին մոռնանք: Արդեօ՞ք կը հաւատանք Աստուծոյ Խօսքի իրաքանչիւր համարին, իրաքանչիւր խոստմանը, թէ՞ կը մոռնանք եւ Աստուծոյ կրկին ու կրկին հարցեր կուտանք, հարցեր, որոնք կապ ունին Անոր Սիրոյ, հոգատարութեան, նախախնամութեան եւ հաւատարմութեան հետ:

Ուրիշ ուշագրաւ բան մը եւս: Նկատեցէք որ Յիսուս չըսաւ. «Այսքան ժամանակ ինծի հետ եք...», այլ «այսքան ժամանակ ձեզի հետ եմ»: Կը թուայ թէ աշակերտներն էին Տէր Յիսուսի հետ այն օրուրնէ, երբ Ինք կանչեց անոնց ու սկսան Իրեն հետեւիլ, երեք ու կէս տարի Յիսուսի հետ եղան, բայց ոչ, Տէրը կ'ըսէ. «Այսքան ժամանակ Ես ձեզի հետ եմ...»:

Տէրը աշակերտներուն հետ էր ամէն ժամանակ՝ երբ Գալիլիայ ծովուն վրայ փոթորիկ բարձրացաւ ու կը վախճային խորտակուիլ, անոնց հետ էր երբ փարիսեցիներն ու դաւիթները իրենց հարցերով կը նեղէին, անոնց հետ էր երբ անապատ տեղ ուտելու բան չունէին, անոնց հետ էր երբ իրար հետ հարցեր կ'ունենային, անոնց հետ էր տանը, տաճարին մէջ, դուրսը եւ ամէն տեղ... եւ այսքանը տեսնելէ, լսելէ ետք, ինչպէ՞ս կ'ըլլայ որ մարդ չհասկնայ, չգիտակցի որ Յիսուսը եւ Հայրը մէկ են:

Երբ ես Յիսուսի հետ եմ, սա շատ բան չի փոխեր, բայց երբ Յիսուսը ինծի հետ է, ուրեմն ամէն ինչ ուրիշ է: Մեծ պատիւ է, երբ թագաւորի կողքը կանգնիմ, բայց աւելի մեծ պատիւ է, որ թագաւորը կողքս կը կանգնի: Իմ իր կողքը կանգնիլը, ոչ մէկ բան չի փոխեր, բայց իր իմ կողքս կանգնիլը ամէն բան կը փոխէ: Թագաւորներու Թագաւորը ինծի հետ է, ինչ մեծ շնորհք է սա, մեծ արտօնութիւն: «Եթէ Աստուած մեր կողմն է, ո՞վ պիտի ըլլայ մեզի հակառակ» (Հռովմ. 8:31):

Թերեւս մէկը առարկէ ու ըսէ. «3.5 տարին քիչ ժամանակ է անձ մը

«Այսքան ժամանակ ձեզի հետ եմ, եւ զիս չճանչցար» (Յովհ. 14:9)

Յովհաննու 13-16 գլուխներուն մէջ Տէր Յիսուսը շատ մտերմիկ խօսակցութիւն կ'ունենայ Իր աշակերտներուն հետ, եւ այդ խօսակցութիւնը կ'աւարտուի մեզի բաջ ծանօթ Տէր Յիսուսի քահանայապետական աղօթքով (Յովհ. 17-րդ գլուխ):

Տէր Յիսուսը Թովմասի հարցին թէ իրենք չեն գիտեր թէ Յիսուս ուր կ'երթայ եւ ինչպէս պիտի գիտնային ճամբան, Տէրը կ'ըսէ հետեւեալ խօսքերը. «Ես եմ ճամբան ու ճշմարտութիւնը եւ կեանքը. մէկը Հօրը քով չի գար՝ եթէ ոչ ինծմով: Եթէ զիս ճանչնայիք, իմ Հայրս ալ պիտի ճանչնայիք եւ ասկէ յետոյ պիտի ճանչնաք զանիկա ու տեսնէք զանիկա» (Յովհ. 14:7):

Այս անգամ Փիլիպպոս կը շարունակէ եւ կ'ըսէ. «Տէ՛ր, Հայրը մեզի ցոյց տուր, ու հերիք է մեզի», ու Տէրոջը պատասխանը կ'ըլլայ. «Այսքան ժամանակ ձեզի հետ եմ, եւ զիս չճանչցա՞ր, Փիլիպպո՛ս, ան որ զիս տեսաւ՝ Հայրը տեսաւ»:

Փիլիպպոսի խօսքը բաւական համարձակ ու կտրուկ էր, որը ւաւելի Պետրոս առաքեալին բնորոշ է, քան թէ Փիլիպպոսի, որովհետեւ Պետրոսը միւս բոլոր աշակերտներէն ւաւելի տաքարիւնն ու համարձակն էր այսպիսի դէպքերու ժամանակ, բայց կը տեսնենք որ Փիլիպպոսը առաջ կ'անցնի ու հարց կը բարձրացնէ. «Հօրը ցոյց տուր ու հերիք է մեզ, ո՞վ է Հայրը որուն կը տեսնենք որ անդադար կ'աղօթես, որուն կամքը կուգես կատարել, որուն միշտ փառքը կ'ընծայես, որու թագաւորութիւնը կը քարոզես եւ որու իշխանութիւնովը հրաշքներ կը գործես...»:

Իրականութեան մէջ այս հարցը նաեւ միւս աշակերտներու սրտի հարցն էր, բոլորին բերանէն Փիլիպպոս խօսեցաւ, կարծես իրենց խօսնակը ըլլար: Բոլորն ալ այս հարցին վրայ իրենց շունչը բռնած կը սպասէին Անոր պատասխանին: Բայց եթէ անոնք քիչ մը ուշադիր ըլլային ու հաւատային Տէր Յիսուսի ըսած ամէն մէկ խօսքին, իրենք

Ցուցատախտակը

Կոյր տղայ մը, շէնքի մը աստիճաններուն վրայ նստած էր, ոտքերուն առջեւ գլխարկ մը զետեղուած, որուն մէջ մի քանի լումաներ կային: Ան ցուցատախտակ մը բռնած էր որ կ'ըսէր. «Կոյր եմ, խնդրեմ օգնեցէք»: Մինչ այդ մարդ մը կ'անցնէր հոնկէ, ան քանի մը լումայ հանեց գրպանէն եւ գլխարկին մէջ դրաւ: Ապա ցուցատախտակը առաւ, ետեւի կողմը դարձուց եւ բաներ մը գրեց: Ետ դրաւ ցուցատախտակը որպէսզի անցորդներ տեսնեն նոր գրութիւնը: անկէ վերջ գլխարկը սկսաւ շուտով լեցուիլ: Շատ ատելի մարդիկ սկսան դրամ տալ կոյր տղային:

Այդ կէսօրէ վերջ մարդը որ ցուցատախտակին գրութիւնը փոխած էր, վերադարձաւ տեսնելու թէ ինչպէս էր կացութիւնը: Կոյր տղան ճանչցաւ անոր ոտնաձայնը եւ հարցուց. «Պարոն, դո՞ւք էիք որ այս առտու իմ գրութիւնս փոխեցիք: Արդեօք ի՞նչ էր ձեր գրածը:

Մարդը ըսաւ. «Միայն ճշմարտութիւնը արտաբերեցի: Քու ըսածդ ըսի բայց տարբեր ձեւով: Այսպէս գրեցի. «Այսօր գեղեցիկ օր մըն է, բայց ես չեմ տեսներ»»:

Երկու գրութիւններն ալ կը բացատրէին այս տղուն վիճակը, սակայն առաջինը պարզօրէն կ'ըսէր թէ տղան կոյր է, իսկ երկրորդը մարդոց կ'անդրադարձներ թէ իրենք բախտաւոր են որ կոյր չեն: Արդեօք զարմանալո՞ւ ենք որ երկրորդ գրութիւնը շատ ատելի ազդեցիկ եղաւ:

Այս պատմութենէն կը տրվինք թէ պէտք է մեր ունեցածին համար շնորհակալ ըլլանք: Նաեւ ըլլալու ենք ստեղծագործող եւ բարեփոխող: Մտածենք տարբեր ձեւով եւ դրական կերպով: Երբ կեանքը հարիւր պատճառ կուտայ որ լաս, անոր ցոյց տուր որ հազար պատճառ ունիս ժպտելու: Անցեալդ յիշէ առանց ափսոսանքի, ներկադ դիմագրաւէ վստահութեամբ եւ ապագայիդ համար պատրաստուէ անվախութեամբ: Հաւատքդ պահէ եւ վախդ վանէ:

«Ով իմ անձս օրհնէ Տէրը եւ Անոր բոլոր բարերարութիւնները մի՛ մոռնար» (Սաղմոս 103:2):